

Pohádka o růžové víle

Sluníčko se chystalo vyhoupnout nad obzor. Poupě růže na zahradě Klárčiny maminky to vycítilo a celé se chvělo nedočkavostí. Dnes byl jeho velký den. Přišel čas, aby se z poupěte rozvinul květ růže.

„Ještě chvíli, nebuď nedočkavá, musíme počkat na první paprsek a pak už půjde všechno samo od sebe,“ uklidňovala chvějící se poupě růžová víla. Jakmile zazpíval první pták v zahradě, aby oznámil příchod rána, byla víla připravená svůj květ chránit a pomáhat mu, aby se rozvinul správně. Pro růži i vílu, která v ní bydlela, to byl ten nejkrásnější okamžik z celého roku. A ten právě teď nastal. Víla pozdravila sluníčko a nechala první teplé paprsky, aby dělaly to, co umějí nejlépe. Probouzely přírodu a její růži k životu.

Poupě se nadechlo a pomalu, pomaloučku otevřelo jemné spodní zelené lístky, aby dalo prostor okvětním lístkům, zbarveným do ruda. Víla jemně foukla do jedné z kapek rosy. „Nezlob se, ale potřebujeme tě u kořínků, je suché léto, a co kdyby lidé zapomněli zalévat!“ Rychle zkontrolovala listy na stonku, hned se ale vrátila zpět do květu a voňavým dechem pomáhala každému plátku okvětních lístků se správně rozvinout. „Ty jsi ale krásná!“ zajásala víla ve chvíli, kdy už se hřejivé slunce opřelo do sametově rudé korunky. Chvíli se nadechovala omamné vůně, která se při té záplavě tepla uvolnila, pak ale musela svou práci dokončit. Pomaloučku klesala po jednotlivých lístcích

k zemi a počítala ostré trny. Na ochranu před zlou rukou jich bylo jako vždy dostatek.

„Všechno je v pořádku!“ Víla se napřímila a v té chvíli se svou růží splynula v jedno. Byla součástí celé rostliny, její duší, jejím životem. „Teď už se můžeme společně radovat z nádherného dne a potěšit naši krásou každého, kdo kolem nás projde nebo si bude chtít přivonět.“

„Budeme společně dělat svět krásnějším, jako každý rok,“ šeptla nesměle růže. „A možná nás dá někdo někomu jinému darem. Vzpomínáš, jak to bylo loni?“

Růže zářila štěstím a trošku i pýchou, protože právě ona byla často poslem mezi lidmi, co se mají rádi, jenže někdy jim slova vyznání lásky chybí.

A právě ve chvíli, kdy se růže se svou vílou radovaly z krásy nového rána a z toho, že společně pomáhají zdobit svět, dolehl k nim vzteklý pláč. Ten zvuk se do jejich plánů dělat svět krásnějším vůbec nehodil. Víla zpozorněla, růže se zachvěla obavami a obě společně zaraženě vyčkávaly.

Nazlobená Klárka vyběhla z domku, rty semknuté, ještě ospalé oči zlostně přimhouřené. Za to, jak dostala hned po ránu vyhubováno, měla chuť provést něco, čím by tu nespravedlnost mamince vrátila, něco, čím by jí ublížila. Pohled jí padl na maminčinu oblíbenou, letos první rozkvetlou růží a hned věděla, jak mamku rozesmutní.

Když je k ní nespravedlivá, proč by jí to neměla vrátit? Květ utrhne a pošlape!

Růžová víla vycítila nebezpečí hned, když se na ni Klárčiny myšlenky zaměřily. To ona byla duší růže a každá dušička ví, kdy je potřeba svou růži chránit. V okamžiku udělala, co musela. Odklonila květ do bezpečí, a než k nim Klárka přiběhla, nastražila proti ní všechny ostré trny.

A tak když ruka vedená zlým úmyslem chňapla po stonku a chtěla ubližovat a ničit, naježené trny pronikly kůží do prstů, a dva dokonce i do dlaně.

„Auu!“ vykřikla holčička, ucukla a bolestí se rozplakala. „Cos mi to udělala?“ vyčítala mezi vzlyky, posadila se k růži na bobek a hleděla na kapky krve, stejně rudé a sametové jako květ na vrcholu štíhlého stonku. „Ty jsi ale zlá!“ Teď už se zlobila na celý svět. „Proč mi ubližuješ?“ vyjela na růži vztekle.

„Odpusť, Klárko, nechtěla jsem ti ublížit,“ ozvalo se z květu smutně. „Já se jen chovám tak, jak se ostatní chovají ke mně. Nemůžu za to. Ale když se blíží nebezpečí, musím se mu postavit a chránit svou růži. Myslím, že to sama příroda tak zařídila a dala mi sílu postavit se zlu.“

„Ale já přece nejsem zlá,“ fňukala holčička a otírala si slzy.

„Nikdo není ve skutečnosti zlý,“ zamyslela se víla v růži.

„Jenže jsi k nám přišla se zlým úmyslem a to každá rostlina vycítí.“

„To je pravda,“ přiznala Klárka. „Zlobím se na mamku a chtěla jsem ji potrestat.“

„Tak vidíš. A zatím jsi ublížila jen sama sobě. Tak to chodí, že když chceme někoho nespravedlivě potrestat, obrátí se naše zlost proti nám samotným. Ještě to bolí?“

„Bolí,“ vzlykla pořád ještě nazlobeně Klárka.

„A bude to bolet tak dlouho, dokud nepochopíš, kde jsi udělala chybu,“ pronesla moudře růžová víla a doufala, že holčička její radu pochopí.

„Nerozumím ti, nechápu to!“

„Tak přemýšlej,“ radila růžová víla. „Proč ses tak rozzlobila?“

„Protože mamka chtěla, abych si uklidila v pokoji a špinavé prádlo dala do koše a staré svačiny do odpadků a vyhubovala mi, že neplním své úkoly, nezalévám květiny a neposlouchala jsem, co mi říká, a taky mi málem jednu plácla na zadek!“ Klárka najednou ztichla, zlost z hlasu se někam vytratila.

„A proč jsi neposlouchala? A nemá maminka náhodou pravdu? Víš, jak by byla ráda, kdybys jí pomáhala? Přemýšlela jsi někdy, kolik má starostí?“ domlouvala teď už smutné Klárce růžová víla. Když se najednou ozvalo: „Ach jo, potřebuji vodu!“ Květ růže se malinko naklonil a znova povzdechl. Klárka vyskočila: „Neboj se, vydrž, hned tě zaliju, odpusť, zapomněla jsem!“

„Áách..., to je blaho,“ pochvalovala si růže, když voda stoupala od kořínků stonkem až do květu, který se najednou rozzářil jako

sluníčko. „Ty jsi ale hodná, děkujeme ti i za ostatní květiny, které zaliješ.“

Klárka se usmála: „Vždyť to nic není, hned to bude!“

Když maminka po chvíli vyhlédla z okna, aby zjistila, kam odběhla její holčička trucovat, nevěřila svým očím. Klárka se oháněla malou konvičkou, zalévala všechny květiny a ještě si s nimi povídala! „To mám ale hodnou dceru, ta ví, jak mi pomáhat, a určitě se naučí po sobě i uklízet, vždyť je tak chytrá a šikovná!“ A honem připravovala Klárčinu oblíbenou snídani, palačinky s jahodovou marmeládou.

„Jak je ti?“ Klárka se vrátila k růži.

„Je mi tak krásně!“ Odpověděla růžová víla a hned se ptala:

„A jak je tobě? Ještě se zlobíš a ještě tě bolí píchance od trnů?“

„Vůbec ne! A jsem tak ráda, že jsem ti pomohla, jsi tak krásná!“ žasla nad překrásným květem. Najednou zajásala: „Podívej, za chvíli rozkvete další poupě! Budete dvě, zítra tři a pak rozkvetou další květy.“

„A každá růže má svou vílu, svou duši a ta jí pomáhá a chrání,“ doplnila víla, jenže Klárka najednou zesmutněla.

„Viš, chtěla bych mamince udělat radost, taky jí říct, aby se na mě už nezlobila a ráda bych jí její růži dala jako dárek. Jenže jak to mám udělat, když pícháš?“

„Zkus to,“ povzbudila ji víla a sklonila k holčičce svůj květ.

A Klárka opatrně a s myšlenkou na mamčinu radost růží utrhla. Šlo to krásně, žádný trn se proti ní nenaježil, protože tentokrát byly její úmysly dobré, protože tentokrát chtěla tou růží mamince říct, že jí má ráda a aby se na ni už nezlobila.

„Jak jsi to dokázala, že jsi mě tentokrát nepopíchala?“ divila se Klárka. A růže jí ústy víly odpověděla: „Kdepak já, to ty sama, Klárko, ses mohla přesvědčit, že to, co dáváme druhým, že právě to se nám vrací. Když něco děláme plni zlosti, tak se nám vrací zlost a bolest jako ostré trny. Když ale otevřeme srdíčko a chceme pomáhat a dělat ostatním radost, pak se nám všechno vrátí v podobě pocitu štěstí. To platí v přírodě i mezi lidmi!“

„Opravdu?“ Klárka na nic nečekala. Přivoněla k růži a rozběhla se domů, k mamince. Maminka celá zjihlá otevřela náruč. „Ty jsi moje malá hodná holčička,“ zašeptala dojatě. Pak si posadila dceru na klín a společně se dívaly na krásnou růži ve váze.

Neublížila jsem ti, když jsem tě utrhla? ptala se Klárka v duchu víly, která se na ni z květu šťastně usmívala a mrkala.

Nemůžeš ublížit žádné květině, když ji daruješ z lásky. Naopak, nic pro nás není větší radostí, než říct, co lidé nedokážou vyjádřit slovy. A o mě se neboj, až květ uvadne, odejdu do jiné růže, abych jí pomohla se rozvinout, zdobit a dělat svět lidí krásnějším. A ty nezapomeň, že všechno, co rozdáváš, se ti stejným způsobem vrátí. Lepší než cítit bolest po ostrých trnech je rozdávat radost, štěstí a lásku. Teď už to, Klárko, dokážeš!

